

Ya Kaçamazsam Kaderimden

– F.TÜRKDOĞAN · 07 Mart 2011

Bembeyaz bir çehreyle gözlerini kısıp,uzak ufka baktı,küçücük dam gibi evin penceresinden.Alnında çektiği sıkıntıların emaresi iri ter tanecikleri belirmişti. Ürkek bir güvercin gibi gamzelerinde soluklandı nefesi.Gözünde kristal hareler tomurcuklandı,hayatı buğulu camlara yazılan yazılar gibi yitip gidecekti. Yapraklarından soyunmuş şu dallara benzeyeceğim yakında kaçamazsam kaderimden diye düşündü.Yarasına dokunulmuş gibi başını ellerinin arasına aldı,dizlerinin üzerine doğru eğildi ve yüreğinden kopan sessiz avazın karşı yamaçlardan geriye geldiğini duyup,dehşetle irkildi.Yorgun atlara binmiş,onlardan da beter olmuştu onbeşlik bedeni...Üzerine düşen ay ışığı altında yüzü dantela fırırları ve üpek tüller arasında saklanmış bir meleş andırıyordu.Zihni müthiş bir uğultu içindeydi. Havayı ürkütmekten korkarcasına,çekingen adımlarla öbür cama yöneldi.Daha çok vardı şafağın sökmesine.Ayazlı bir gecede derin nefes alışlarının, iç çekişlerinin duyulacağından korkarak ürperdi.Gözlerini sabit bir noktaya dikerek, düşünceli bir halde,usanç duyduğu sadık hüznünden kopacağı anın ümidiyle, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılırken;göz pınarlarından taşan birkaç damla yağ gözlerinden, ılık bir okşayışla süzüldü.Daha göz pınarları kurumamışken ikisinde bir zamanlar içinde yeşeren sevi tomurcuklarını hatırına düşürünce,ta ötelere mutlu günlere uzandı duyuları...Ona varacağı günler azalırken,hasretlikleri çoğalıyordu.Sevileri gün ışığına çıkmış,içlerinde yanan sevda ateşinin dumanı bacayı çoktan sarmıştı.Delikanlının fakir ama mert bir yüreği vardı,çalışır,çabalar kurarlardı evlerini... Ayça kızın yüreği soğumamış,kül olmamıştı henüz acıları...Buz gibi bir korku dalgası sardı tüm benliğini,susturamadığı bir ses içinden sürekli zorluyordu...Yaka kaçamazsam kaderimden? Beyninde bir uğultu,bir kasırğa düşünmesine engel oluyor; sessizliği yırtacağından endişe ederek bu soruyu dillendirmekten imtina ediyordu.

Ne pembe ümitleri, ne çiçekli hayalleri olmuştu. Dünya tebessümden ibaretti,yiğidiyle birlikte olduğu zamanlar. Bahar çiçekleri arasında ki cıvıl,cıvıl kuşların gülümsemesiydi onu eşsiz kılan.Herşeyi hayra yoran bir iyimserlik gelirdi üzerine,çeşme başında gözleriyle konuştukları anlarda.Dudaklara yaklaştırılan çilek kokusu ve yenmeden önce duyulan hayali bir tada benzeyen bir çeşni karışırdı uzun bekleyişlerine.Göğsü delinir gibi sızladı,paslı hançerler saplandı... Körpecikken kurutulmuş umutlarının ağırlığı bindi küçücük omuzlarına.Çare yok kurtulayamayacaktı geriye dönüşlerin, acıyı hatırlayışlarının ağından.Bahar kadar saf ve temiz gözlerinde tomurcuklar belirdi yine, gecenin alacasında bakışlarıbuğulandı,görüş açısı daraldı karanlıkta kalmış ruhuyla birlikte...İçinde bulunduğu şartlar iyice yontmuş, dayanıklı yapmıştı onu...Yüzünde hafifbir sevinç ışığı parıldadı,verdiği karardan vazgeçmeyecekti asla... 'Ya yiğidimin olurum,ya toprağın'dediği günlerçok uzaklarda kalmıştı artık.

Boğazından bir med dalgası gibi yükseliveren heyecanla 'sığınmalıyım emniyetli limanlara,ruhumun ihtiyacı olan dinginliğe ulaşım hedefime varmalıyım' diye geçirdi içinden...Kocadağın yamacında,dudaklarını buz gibi sulara tutmuş gibi ferahladı darbeli yüreği.Yüzündeki ıstırap çizgileri

gittikçe kayboluyor,yavaş,yavaş derin bir kabustan uyanıyordu.Hiçbir yere tutunmadan, dimdik,mağrur bir edayla kapıya doğru yönelip, hafifçe aralayarak bir hayalet gibi sofaya yöneldi.Soğuk bir rüzgar çarptı yüzüne şamar gibi.Elinde bohçasını sıkıca tutuyor,balmumu gibi sararmış çehresini seher yıldızının solgun bir ziyası aydınlatıyordu.Güzel ve füsunkar gözlerinin parıltısı,canın tenden ayrılacak olmasıyla matlaşıp gölgelendi...Kendini unutalı, duygularını,düşlerini,sevdasını bir tarafa bırakalı bir yıl olmuş;ağabeyiyle kendisini aynı günde,aynı aileye bağlayacak nikaha iki haftadan az kalmıştı. Sığınmalıyım 'Devletin şefkatli, güvenli ellerine; onlarca ağırlıktaki karları incecik boynuyla delip,o ayaza,beyaz kabusa göğüs geren kardelen olmalıyım...Geriye dönüp; geçmişten günümüze aynı kaderi paylaşacak kızlarımıza örnek olmalıyım ... Gerçekle,düşün arasında bocalayışı sona ermiş; gecenin alacası yeni,yeni silinirken,yeşillikler arasından güneşin gülümsemesiyle,bir an bile arkasına bakmadan, hayret edilecek bir soğukkanlılıkla taşlı,çalılı tepeleri aştı.Dudaklarında tutamadığı alaysı bir kahkaha belirdi,son bir yılın acısı nüktelendi,başladı gülmeye ...Ufalandı gölgeleri buharda,yolu ince,uzun ve çakıllıydı.Kurtlar sofrasında onun gibilerini bekleyenlere yem olayacaktı asla...

Uzaktaki fabrikaların bacalarından kıvrılarak çıkan dumanlar,göçmeye hazırlanan leyleklerin gagalarından çıkan takırtılar,uzaklardan duyulan tren düdüğünün sesi Ayça kızı hayata çağırıyordu... Ayak sesleri boğularak uzaklaştı,düşlediği geleceğine doğru...